

Quin estat de dret?

written by Pere Grau i Rovira | 3 de desembre de 2023

Traducció de l'article en alemany publicat al [bloc de l'autor](#) el 26/11/23 i enviat als eurodiputats i a la premsa de parla alemanya.

A l'incomprensible debat al Parlament Europeu sobre els "perills" que representava per l'estat de dret la projectada llei espanyola d'amnistia, caldria preguntar als diputats del Partit Popular Europeu (EVP), -vergonhosament instrumentalitzats pels ultranacionalistes espanyols quina mena d'Estat de dret creien defensar. El dubtós caràcter de l'actual estat de dret espanyol, crec jo que s'ha vist ben clar en un exemple dels darrers dies.

Els antecedents: fa pocs anys va haver-hi a Catalunya moltes grans manifestacions per protestar contra l'empresonament de polítics catalans i les seves condemnes per part dels tribunals superiors de Madrid. En una d'aquestes manifestacions, un jove, durant un atac de la policia contra els manifestants, els hi va tirar un petard. A qualsevol estat de dret, això és naturalment punible. Però a quin estat de dret podria passar, com a Espanya que la sentència tardés anys a arribar i que fos de set anys de presó?

Com encaixa aquesta condemna-terror amb el fet que els actuals manifestants contra la llei d'amnistia, a Madrid i altres llocs, ja saben d'antuvi que poden fer tot l'escàndol que vulguin sense que la justícia espanyola els hi digui res? O com encaixa amb la passivitat de la justícia espanyola contra la gent (no sols militars) que demanen un cop d'estat militar contra el govern? O amb els que animen públicament a assassinar Pedro Sánchez, fins i tot amb pancartes a les manifestacions? O amb l'home que ha penjat als medis socials un fotomuntatge amb l'assassinat de J.F.Kennedy, però amb la

cara de Sánchez. I amb el text “A veure si aquesta vegada també l’encerten”? Podria pensar-se una passivitat així de tribunals alemanys, si, posem per cas, un dels autoanomenats “ciutadans de l’imperi” publicués una foto d’aquesta mena amb la cara del canceller Olaf Scholz? És clar que no. Però Alemanya és un veritable estat de dret, mentre que Espanya és el que jo anomeno una “democràcia selectiva”, és a dir, que ignora els principis democràtics si es tracta de Catalunya o, en general, dels interessos dels poders fàctics.

I encara vull aclarir quelcom als diputats de l’EVP. Molts catalans (jo també) estarien contents de quedar-se dins d’Espanya, si l’Estat espanyol, després de conquerir Catalunya a la guerra del 1714 hagués intentat des de llavors guanyar-se els catalans. Però ha passat tot el contrari. En aquests tres-cents anys, de vegades més, de vegades menys, de vegades d’amagat, de vegades de manera oberta i brutal s’ha tractat Catalunya com a terra conquerida, sempre amb la fita de “mantenir petits els catalans”. Els progressos de Catalunya en aquests segles no han estat gràcies a l’ajuda de l’Estat sinó malgrat els obstacles que hi ha posat.

Com he dit a un altre lloc, als catalans, com a “espanyols per imposició”, no se’ls hi ha facilitat de fer-se “espanyols per convenciment”. I això ho fa menys que mai l’actual dubtós estat de dret espanyol. Però amb això no fa desaparèixer del món el “problema català”, sinó que ja fa temps que ha fet el trencament inevitable, duri el que duri encara la separació definitiva.

Fa poc que el vell socialista Felipe González ha afirmat que l’independentisme era una minoria “en procés d’extinció”. Que aquesta bajanada era un gran error li demostraran els temps que vénen ben aviat.